

Ведмежі танці

Микита Годованець

Поснідавши, блукав Ведмідь в ліску,
Шукав дупла, куди б засунуть лапу,
Дістать смачненького медку.
Аж гульк — Мисливець.
Дав би Миша драпу
І димом зник в густих чагарниках,
Коли ж в того рушничка у руках.
Воно й рушничка невеличка,
Але така проклята птичка
— За кілометр, як швидко б ти не біг,
Наздоганя і валить з ніг...
Щоб ворог в лоб не здумав бити,
Ведмідь береться зустріч солодити:
Танцює гопки й вихилясом,
Реве, немов бугай той, басом,
То бекає, як те ягнятко часом,
То на колінки упада,
То в очі мило загляда,—
Точнісінько фігляр той в балагані!
Упрів, віддав поклін останній
І хильцем-хилечком, кмітлива голова,
Мерщій туди, де хаща лісова...
— Ой, насмішив мене!—
Сорока в вітті скаче.—
Утанцювавсь на дурне!
Таж то опудало. Невже ти не добачив?—
Ведмідь спинивсь, подумав хвильку-дві
І гірко посміхнувся, простягшись на траві:
— Трапляється... Буває часом...
Частує доля злом:
І бекаєш, і ходиш вихилясом,
Опудалу дурному б'єш чолом...

"Ведмежі танці". Вперше надрукована в журналі "Вітчизна" (1959, № 8), написана 1958 року. Увійшла до збірок 1960, 1963 рр.